

Особено мнение
на съдията Румен Янков по к.д. № 9 от 2009 г.

Нещата се свеждат до това – може ли главният прокурор (не само той, а и останалите органи по чл. 150 от Конституцията) при действащата правна уредба да „препрати” искането на всяка отделна партия, която оспорва парламентарни избори и по този начин да остане зад кадър или да упражни правомощието си по чл. 150, ал. I от Конституцията да „изпрати” от свое име до съда мотивирано искане с твърдение в какво се състои нарушението. Ако постъпиш по първия начин наистина ще получиш благосклонна оценка от гледище на една популистка демократична процедура - даваш възможност всеки участник да оспорва нарушени сакрални за демократичния процес правила - изискванията за явно, тайно и всеобщо гласуване. Позоваване на чл. 112 от ЗИНП, в който е казано, че партиите и коалициите могат да оспорват изборите, чрез органите по чл. 150 от Конституцията е неуместно - разпоредбите ѝ не могат да бъдат подменени закона, който ѝ противоречи. Още по неуместно е да е опитът в определението да бъде убеден не юриста, а и обикновеният гражданин, че глаголите „изпращам” и „препращам” са със едно и също значение. Но разумът на изборния закон е съвсем друг – не определени политически субекти, а органите по чл. 150 от Конституцията след държавническа преценка да направят искане до съда дали са проведени законосъобразно изборите. И в това има не само юридически, но и рационален аргумент. Да се процедира по този начин се случва за първи път през последните 20 години. Има ли партия, която да е удовлетворена от изборни резултати? Броят на участващите в изборите партии и коалиции са общо 20 през 2008 г. При създаденият прецедент единици ще са партиите и коалициите, които няма да се изкушат да оспорват изборите. Очевидно е, че възможностите на съда да постанови решения по всяка ще се проточат във времето. Тогава ще се постави въпросът - какъв е смисълът от едно състезание, което продължава цяла вечност?

Съдия: Р. Янков